

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Articulus IV. vtrum caro Christi fuerit, prius à Verbo assumpta, quam
animæ vnita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

pletina. Ergo prius fuit caro Christi assumpta, quam anima unita.

2. Præterea, sicut anima est pars naturæ humanæ, ita & corpus: sed anima humana non habuit aliud principium sui esse in Christo, quam in alijs hominibus, ut patet ex autoritate Leonis Pape supra inducta*. Ergo videtur, quod nec corpus Christi aliter habuerit principium essendi, quam in nobis. Sed in nobis ante concipitur caro, quæ adueniat animæ rationalis, ergo etiam fuit in Christo. Et sic caro prius fuit à Verbo assumpta, quam anima unita.

3. Præterea, sicut dicitur in libro de Causis*, causa prima plus insuit in causatum, & prius unitur ei, quam causa secunda: sed anima Christi comparatur ad Verbum, sicut causa secunda ad primam. Prius ergo Verbum est unitum carni, quam anima.

Sed contra est, quod Damascenus dicit in tertio libro*. Simul Dei Verbi caro, simul animata caro rationalis & intellectiva. Non ergo unio Verbi ad carnem, præcessit unionem ad animam.

Respondetur dicendum, quod caro humana est assumptibilis à Verbo, secundum ordinem, quem habet ad animam rationalem, sicut ad propriam formam. Hunc autem ordinem non habet antequam anima rationalis ei adueniat: quia simul dum aliqua materia sit propria alicuius formæ, recipit illam formam: unde in eodem instanti terminatur alteratio, in quo introducitur forma substantialis. Et inde est, quod caro non debuit ante assumi, quæ esset caro humana, quod factum est anima rationali adueniente. Sicut igitur anima non est prius assumpta, quam caro, quia contra naturam anima est, ut prius sit, quam corpori uniatur: ita caro non debuit prius assumi, quam anima: quia non prius est caro humana, quam habeat animam rationalem.

Ad primum ergo dicendum, quod caro humana sortitur esse per animam. Et ideo ante aduentum animæ, non est caro humana, sed potest esse dispositio ad carnem humanam. In conceptione tamen Christi, Spiritus sanctus qui est agens infinita virtutis, simul & materiam disposuit, & ad perfectum perduxit.

Ad secundum dicendum, quod forma actu dat speciem: materia autem quantum est de se, est in potentia ad speciem. Et ideo contra rationem formæ esset, quod præexistere naturæ speciei, quæ perscitur per unionem eius ad materiam: non autem est contra naturam materiam, quod præexistat naturæ speciei. Et ideo dissimilitudo, quæ est inter originem nostram, & originem Christi secundum hoc, quod caro nostra prius concipitur, quam animetur, non autem caro Christi, est secundum illud, quod præcedit naturæ complementum, sicut & quod nos concipimur ex semine viri, non autem Christus. Sed differentia, quæ esset, quantum ad originem animæ, redundaret in diuersitatem naturæ.

Ad tertium dicendum, quod Verbum Dei per prius intelligitur unitum carni, quam anima per modum communem, quo est in ceteris creaturis per essentiam, potentiam, & presentiam. Prius tamen dico, non tempore, sed natura: prius enim intelligitur caro, ut quoddam ens, quod à Verbo habet, quam ut animata, quod habet ab anima. Sed unione personali prius secundum intellectum oportet, quod caro uniatur animæ, quam Verbo: quia ex vnione, ad animam, habet quod sit vnibilis Verbo in persona: præsertim quia persona non inuenitur, nisi in rationali natura.

COMMENTARIUS.

He carti ulus etiam de ordine temporis est exponendus, ut Caietanus notat, & ex toto progressu S. Thomæ satis colligi potest. Quæstio vero hic

proposita, videtur aliam supponere, scilicet, an caro Christi fuerit prius tempore concepta, seu formata, saltem secundum remotas dispositiones, quam fuerit animæ unita, hinc enim pendet alia quæstio proposita. Nam si aliquo tempore caro Christi fuit prius concepta, quam animata, consequens videtur esse, ut fuerit etiam prius Verbo unita. Hanc vero posteriorem quæstionem D. Thom. non tractat, pertinet enim ad materiam de conceptione Christi ex Virgine, infra quæstio. 33. disputandam. Supponit tamen in solutione ad primum, Carnem Christi eodem momento fuisse conceptam, & perfecte formatam ac dispositam, & animatam: quia non successu temporis, sed subito, infinita Spiritus sancti virtute fabricata, & consummata est.

Respondio est, non prius tempore carnem Christi fuisse unitam Verbo, quam animæ rationali, quia non prius fuit assumpta, quam fuerit humana caro, non est autem prius caro humana, quam unitura animæ rationali. Sed objicit primo Caietanus, quia materia prius efficitur propria alicuius formæ, quæ informetur illa: quia non informatur usque ad instantem in intrinsecum generationis, & tamē in tempore immediato ante illud instans, est propria effecta.

Respondetur primum, hoc non habere locum in carne Christi, quia ut suppositum est, corporei usque non fuit successiue dispositum, sed in instanti, unde in tempore immediato ante illud instans, non poterat materia esse propria animæ, cum nullo modo esset disposita. Secundo dicitur, in tempore immediato ante instans generationis, materiam vere nondum esse propriam effectam formæ introducendæ: cum nondum abiecerit aliam repugnantem, nec sit consummata disposita ad subsequenter formam: & hoc sensu dixit Caietanus esse propriam in fieri, non in facto esse. Secundo dubitat Caietanus, nam caro illa post mortem Christi, iam non erat caro humana, nec propria animæ rationalis, cum non esset proxime ad illam disposita, & nihilominus fuit unita Verbo, cur ergo non potuit idem fieri, antequam anima informaretur? Respondetur, caro illa semel facta propria per conceptionem, & generationem, semper, etiam post mortem, mansit propria in ordine ad resurrectionem, & ideo debuit manere unita: at vero ante ipsam conceptionem, nullo modo erat propria, & ideo non est eadem ratio.

Secundum argumentum est huiusmodi. Anima non fuit prius tempore assumpta quam unita carni, quia naturale est illi non prius esse, quam vniri corpori, & ita fit in alijs hominibus: ergo è eōratio caro prius debuit concipi, quæ informari anima, quia hoc naturale est carni humanæ, ita enim fit in omnibus alijs hominibus: ergo prius etiam debuit vniri Verbo quam animæ, quia simul ac fuit concepta, fuit unita.

Respondet D. Thomas negando primam consequentiam, est enim alia ratio animæ, & alia carnis: anima enim est actus constituens speciem, & ideo contra rationem eius est, ut existat ante speciem, at vero caro habet rationem materię, cui naturale est præexistere ante formam. Ex quo infert D. Thom. differentiam inter modū conceptionis carnis Christi, & aliorum hominum, non arguere naturæ diuersitatem, quia tantum est in aliquo, quod præcedit constitutionem naturæ: differentiam autem in origine animæ, redundaturam in naturæ diuersitatem. Sed non caret hoc difficultate, quia vel est sermo de origine connaturali, vel de miraculosa, & præternaturali. Si primum, sicut argueret diuersitatem naturæ, si animæ Christi naturale esset habere esse ante corpus, & non animabus aliorum hominum: ita sine dubio argueret naturæ diuersitatem, si carni Christi naturale esset, subito concipi sine semine viri sola Spiritus sancti virtute, corporibus vero aliorum hominum esset naturale concipi in tempore, ex se.

ex semine viri, &c. Si autem sit sermo de origine miraculosa, & præternaturali, sicut non arguit diversitatem naturæ, quod caro Christi fuerit illo modo concepta: ita non redundat in naturæ differentiationem, si Deus vellet ex speciali privilegio animam Christi ante corpus condere, nulla ergo est differentia à D. Tho. assignata.

Responsio

Hanc objectionem videtur vidisse Caietanus cum dixit, differentiam D. Tho. solum adduci ad ostendendum, quid fuerit conveniens, non vero quid fuerit possibile: concludit enim obiectio facta verumque fieri potuisse miraculose absque naturæ diversitate, neutrum vero animæ, aut carni humanæ conaturalē esse potuisse: at vero quia anima intrinsece pertinet ad constitutionem naturæ, non fuit conveniens ante ipsam naturam fieri, sicut nec fuit conveniens carnem Christi humanam perfecte dispositam, prius fieri, quam animari, quia ut sic pertinet intrinsece ad naturæ constitutionem: & propterea si ita factum esset, ut anima prius crearetur, id solum fuisset, quia hoc esset illi conaturalē, & hoc modo talis productio argueret naturæ diversitatem. At vero illa dispositio remota, quæ solet præcedere in corpore humano naturali modo concepto, non pertinet ad intrinsecam constitutionem naturæ, sed ad imperfectum modum productionis eius, & ideo fuit expediens, illum modum conceptionis mutari in carnis Christi formatione.

In solutione ad tertium duo à D. Tho. dicta notanda sunt. Primum est, carnem prius naturæ uniri Verbo, ut effectus suæ primæ causæ, quam animæ: quia prius intelligitur esse quoddam ens, quā animari. Ex quo obiter sumi potest, prius naturæ habere materiam esse à causa primā quam informetur forma: illud autem esse, non potest esse nisi existentia, quia hoc esse, est, quod per efficientiam communicat causā primā suæ creaturæ, est enim eadem ratio, & proportio, prius est enim esse, quā informari. Unde materia supponitur formæ, & versus ponitur, est effectus Dei. Sed de hoc latius alibi. Secundo dicit D. Thom. carnem Christi prius secundum intellectum fuisse unitam animæ, quam Verbo: quæ assertio est intelligenda de prioritate in genere causæ formalis, si velimus eam de prioritate naturæ intelligere: nam autor expressè solum de prioritate secundum intellectum loquitur, & posset satis exponi de prioritate secundum abstractionem & præcissionem mentis, sed tamen etiā de prioritate in genere causæ formalis, vel quasi dispositivæ verificari potest, quia caro per animam convenienter disposita est, ut assumetur à Verbo. An vero sub alia ratione unio materis ad Verbum sit prior naturæ ordine executionis, quam ad animam, disput. 17. tractabitur.

DISPUTATIO XVI.

In tres sectiones distributa.

De ordine assumptionis secundum realem durationem, seu temporis successionem.

Comparatio hæc fieri potest, vel inter existentia humanitatis, & animæ, & carnis, & unionem earum ad Verbum: vel inter unionem eorundem ad Verbum: an scilicet hæc omnia simul tempore facta fuerint, vel aliquid eorum duratione præcesserit.

SECTIO I.

Virum humanitas Christi simul ac caput existere in rerum natura, fuerit Verbo unita absque, vlla successione durationis.

Antiqui hæretici, qui posuerunt unionem incarnationis accidentalem, & non veram, & hypotheticam, consequenter dixerunt illam unionem non

Fr. Suarez, Toim.

fuisse factā à principio, sed Christum prius existentem purum hominem, & postea suis meritis illam unionem fuisse affectum. 2. a sensu Cherint. ut refert Irenæus li. 1. c. 25. & Nestoriani, ut referunt Vincentius Lirinensis, & Cassia. li. 1. & 2. de Incarnat. quod errorem infra agentes de Christi conceptione fufius tractabimus. Nunc breuiter hoc loco dicendum est, humanitatem Christi non prius tempore existisse in rerum natura, quem fuerit unita Verbo, atque adeo hunc hominem Christum, nunquam fuisse purum hominem, sed à principio suæ conceptionis fuisse hominem Deum. Est res certa de fide, & probatur primo ex illis verbis ad Hebræos. Et cum iterum introducit Primogenitum in orbem terræ, dicit: Et adorant eum omnes Angeli eius. Vbi Paulus de Christo loquitur, dicit autem, Patrem iterum introduxisse Primogenitum in orbem terrarum, cum Christum factum hominem ad nos misit in vtero Virginis: ex tunc ergo fuit adoratus ab Angelis, ut verus Deus, quemadmodum exponit hunc locum Patres, præsertim Cyril. lib. de fide ad Theodos. circa finem, & lib. de fide ad Reg. in probationibus, quod Christus sit Deus, ex epistola ad Hebræos, qui etiam inferius probando Christi mortem mundo salutarem ex eadem epistola, ponderat verba illa cap. 10. Ideo ingrediens mundum dicit, hostiam, & oblationem novissimam, corpus autem adaptasti mihi. Ingressus enim dicitur Christus in mundum, quando homo factus est, ex tunc ergo fuit etiam Deus, potens ad redimendum homines, & placendum Deum. Hoc etiam continetur potest ex illis verbis Angeli Lucæ 1. Quod ex te nascetur sanctum, vocabitur Filius Dei. Et ex alijs, quibus infra probandum est, ipsam Filium Dei conceptum esse ex Virgine: quæ omitto, ne sæpius eadem repetere necesse sit.

Secundo definiunt hoc Concil. Ephes. can. 13. Concilium qui sumptus est ex Epistola Cyrilli ad Nestorium, Ephesim, ubi dicitur, Ideo Deum natum esse ex Virgine, & concipit, quia in vtero Virginis, & in ipsa conceptione hominis Deus carni unitus est. Quæ Epistola legitur etiam, & probatur in Concil. Chalcedonen. Act. 1. Concilium pag. 31. & infra pag. 80. multa ex Patribus referuntur, ex quibus evidenter hæc veritas elicitur: hæc enim sensu sæpe dicunt, Verbum in vulva Virginis coniunctum esse carni. Idem sumitur ex V. Synod. collat. 8. can. 6. clarius vero VI. Synod. Act. 11. Vbi Sophronius in sua Epistola sic ait: Incarnatur Verbum Deus, non præfata carni copulatus, vel anima præexistenti coniunctus, sed tunc his ad subsistendum venientibus, quando eis ipsum Verbum, & Deus naturaliter copulatus est. Et infra: Et non ante veritatem ipsius Verbi conuentum, in seipsis extiterunt. Et infra: Nec quantum in istu oculi, hanc quam illam priorem habentia: simul quippe caro, simul Dei Verbi caro, simul caro animatarationalis, simul Dei caro animatarationalis. Idem in VII. Synod. Act. 3. in Epistola Synodica Theodori Ierosolymitani, quam omnes Patres recipiunt, & in Concilio Francordien. in Epistola ad Episcopos Hispaniæ, circa finem referuntur hæc verba ex Gregor. Nazian. in Epist. ad Quirin. Non prius in vtero Virginis caro concepta est, & postmodum divinitas venit in carnem, &c. Ac denique Concilium Toletanum let. 11. in profel. fidei inter alia inquit: In quo mirabili conceptu, edificante sibi sapientia domum, Verbum caro factum est.

Tertio ex patribus Ignatius in Epist. ad Trallianos, inter alia inquit: Vere genuit Maria corpus habens in se Deum habitantem; vere natus est Deus Verbum ex Virgine, vestitus corpore: vere natus ex vulva, qui corpus fabricavit ex sanguinibus Virginis. Idem sæpe docet Leo Papa in Epistolis, præsertim in 10. 11. & 97. ubi hoc argumento confutat Eutychem dicentem, Christum subsistere ex duabus naturis, non vero in duabus, quia inde fieret, illas duas naturas prius existentem, quam facta esset earum unio. Idem late persequitur

Ff 3

Cherint.
Irenæus.
Nestoriani.
Vincentius.
Lirin.
Cassianus.

Hebr. 2.

Cyri.

Luc. 1.

Concilium
Cyril.
Ephesim.
Chalcedonen.
Act. 1.
Concilium
pag. 31.
Chalced.

V. Synod.
VI. Synod.
Sophronius.

VII. Synod.
Theodor.
Ierosolym.
Concilium
Francord.
Grego.
Concilium
Toletanum.

Ignatius.

Leo Pap.

Virgilius. tur Vigilius li. 3. contra Eutych. in principio, vbi v-
August. titur illo testimonio Angeli, Quod ex te nascetur san-
 ctum. Et August. lib. contra sermonem Arianorum,
 c. 8. Vnus, inquit, Christus est, & Dei Filius semper natu-
 ra, & hominis filius, qui ex tempore assumptus est, non vt
Psal. 21. prius creatus, post assumeretur, sed vt ipsa assumptione
 crearetur. Et cap. 28. ad hoc propositum accommoda-
 dat illud Psal. 21. De ventre matris meae Deus meus es tu,
 dicens, De ventre quippe matris eius, in quo hominem
 sumpsit, Deus eius est. Idem August. sermo. 58. de ver-
 bis Domini Adueniens, inquit, diuinitas in uterum Vir-
 ginis Mariae auctoritate illa, qua in paradiso Adam de limo
Fulgent. formauit, carnem sibi ex substantia ipsius Mariae fabrica-
Damasc. uit: quam pro salute nostra suscipiens, & sibi coadunans,
Bernard. natus est Deus, & homo. Idem Fulgentius de fide ad
Rupert. Petrum c. 13. & sequentibus. Damasc. lib. 3. de fide
Theophyl. cap. 12. & Bernardus hom. 4. in Missus est. Rupert. lib.
 1. de operib. Spiritus sancti c. 9. Theophyl. super cap.
 9. Ioan. in fine.

Quarto arguitur ratione, primò à posteriori, seu
 ab inconuenienti: quia nisi hæc vnio facta esset in
 eodem momento, in quo humanitas facta est in
 utero Virginis, non concepit B. Virgo Deum, sed
Galat. 4. purum hominem, contra illud ad Galat. 4. Misi Deus
 filium suum factum ex muliere. Sequela manifesta est,
 quia si in eo momento non fuit humanitas in perso-
 na Verbi, necesse est, vt fuerit subsistens in propria
 creata persona, ergo conceptio terminata esset ad
 personam creatam, & nullo modo ad Deum: ergo
 non posset verè dici Deus conceptus ex Virgine, et-
 iam si postea humanitatem illius personæ assump-
 sisset. Sicut si tempore, quo Christus fuit mortuus, nō
 fuisset humanitas vnita Verbo, non potuisset Deus
 dici mortuus, etiam si post resurrectionem illā hu-
 manitatem assumpseret. Et hac ratione vtuntur se-
Cyrl. re omnes Patres citati, & præsertim Cyrillus sæpe
Athana. illam inculcat in varijs operibus, quæ habentur in
 isto. Concilio Ephesi. & eam etiam tetigit Athanas.
 in serm. de sanctissima Deipara. Secunda ratio à prio-
 ri est, quoniam ita voluit Deus fieri, quia ita expe-
 diebat: cum enim assumpturus esset illam humani-
 tatem, & nullum esset impedimentum, nec decisset
 illi virtus ad perficiendum statim hoc mysterium,
 decuit vt statim sine ulla dilatione fieret. Hoc enim,
 & ad dignitatem, & perfectionem illius humanita-
 tis pertinebat, & ad perfectionem diuini operis: su-
 peruacaneum enim fuisset, vt prius illa humanitas
 existeret in proprio supposito, quod statim per v-
 nionem fuisset destruendum. Neque contra verita-
 tem hanc aliquid, vel ex auctoritate, vel ex ratione
 probabili obici potest.

Dico secundo, vnio animæ & corporis in Christo
 non fuit prius tempore facta, quam vnio totius hu-
 manitatis ad Verbum. Est æquæ certa ac præcedens,
 sequitur enim euidenter ex illa: quia humanitas ni-
 hil aliud est, quam totum quoddam ex vnione cor-
 poris & animæ resultans. Vnde in eodem momen-
 to incipit existere humanitas, quo fit vnio animæ
 & corporis: si ergo humanitas non prius exstitit, quā
 fuerit vnita Verbo, neque etiam vnio illarū partium.

SECTIO II.

*Vtrum anima Christi prius existerit, quam fuerit
 vnita Verbo: vel an prius fuerit vnita Verbo,
 quam corpori.*

Origenes. Origenes 2. Patriarch. ca. 6. docet animam Chri-
 sti à principio mundi fuisse creatam, sicut de o-
 mnibus animabus dixerat lib. 1. c. 7. an vero dixerit
 in illo principio fuisse vnitam Verbo prius quā cor-
 pori, D. Thomas hic artic. 3. nihil dicit.

D. Thom. Quidam verò putant, idem sensisse Origenem de
 vnione illius animæ, quod de creatione, hoc est, à
 principio simul fuisse creatam & vnitam. Quod de

A Origenes sentit Prateolus verb. Origenistæ. Alij exi-
 stimant asseruisse Origenem creationem illius ani-
 mæ, non vero vnionem ad Verbum antecessisse con-
 ceptionem ex Virgine, & cum carne cōiunctionem
 quia nec Hieronymus Episto. 61. ad Pamach. de er-
 roribus Origenis, hunc errorem illi attribuit, neq;
 Epiphani. in Epist. ad Ioan. Hierosol. quæ est 60. Hier-
 ron. neque in hæres. 64. Mihi duo vera esse viden-
 tur. Vnum est, Origenem asseruisse, animam Chri-
 sti, ob meritum, quod ante corpus habuerit, rece-
 pisse vnionem ad Verbum, quod notauit D. Thom.
 1. 2. 4. super ad Hebr. & aperte legitur in Origenes
 dicto ca. 6. vbi sic ait: Sed & vnum spiritum esse cū Deo,
 cui magis conuenit, quam huic anime (scilicet Christi)
 quæ ita se Deo per dilectionem iunxit, vt cum eo vnus spiri-
 tus merito dicatur? Quod autem dilectionis perfectio, &
 meriti affectus sinceritas, hanc inseparabilem cum Deo fe-
 cerit vnitatem, ita vt non fortuita fuerit, nec cum persona
 acceptione anima assumptio, sed virtutum suarum ei me-
 rito delata, audi Prophetam ad eam dicentem. Dilexisti
 iustitiam, & odisti iniquitatem, propterea vnxit te Deus,
 Deus tuus oleo latitæ, &c. Dilectionis ergo merito vn-
 gitur anima Christi, id est, cum verbo Dei vnum efficiat,
 vt autem declaret, se loqui de hypostatice vnione,
 subdit. Quod autem, præ participibus, dixit, indicat,
 quia non gratia spiritus ei, sicut Prophetis data est, sed ip-
 sius Verbi Dei in ea substantialis merat plenitudo. Dein-
 de vero certum etiam videtur, Origenem censuisse,
 Christi animam fuisse Verbo vnitam, prius quā cor-
 pori infunderetur. Ita enim illi attribuit Hieron. A-
 pol. cont. Ruffin. lib. 2. Damasc. lib. 4. c. 26. Niceph. li.
 17. histo. ca. 18. Et ex citato capite id planè colligitur,
 vt iam dicam. An vero censuerit, prius tempore esse
 creatam, quam vnitam Verbo, vt ad meritum vnio-
 nis videtur esse necessarium, iuxta supra dicta, q. 2.
 art. 11. vel, non obstante merito, putauerit, à princi-
 pio suæ creationis fuisse vnitam Verbo, mihi incertum
 est. Si tamen attentè legatur, videtur hanc po-
 steriorem partem indicare: nam in principio ait, a-
 nimam illam ab initio creatura, & deinceps inseparabiliter
 atque indissociabiliter Verbo inhaesse. Totū (inquit) to-
 tum recipiens, atque in eius lucem, splendorem, & ipsa cedens.
 Quibus verbis vnionem sine dubio hypostatice de-
 scribit, vt ex toto contextu facile constat. Et quia in-
 ferius dicit, ratione illius vnionis animæ ad Verbum,
 potuisse etiam carnem, media tali anima, Verbo v-
 niri, ita vt ratione illius, Iesus Christus Dei Filius, sa-
 pientia, & virtus appelleretur, & tamen illam animam
 vnionem dicit factam esse à principio creaturæ. Et in-
 fra ait per eiusmodi vnionem, factam esse illam ani-
 mam impecabilem, semperque talem fuisse, quia
 semper ita vnita fuit Verbo.

Dico tamen primo, animam Christi Domini non
 prius tempore fuisse creatam, seu existentem, quam
 corpori vnitam. Hæc conclusio est de fide, primum
 quia in genere, de anima humana id de fide est, vt ex
 1. p. suppono, & eleganter probat contra Orig. Cy-
 ril. lib. 1. in Ioan. c. 9. & Nicepho. lib. 17. Hist. c. 28. re-
 fert Canonem V. Synodi, vbi hoc expresse defini-
 tur, non tantum in genere, sed etiam specialiter de
 anima Christi. Et in VI. Synodo, Act. 11. ad satis aper-
 tē docetur. Et à Leone Papa, Epist. 11. vbi contra Eu-
 tychem sic ait: Arbitror enim, talia proloquentem, hoc
 habere persuasum, quod anima quam Saluator assumpsit,
 prius in cælis sit commemorata, quam de Maria Virgine na-
 sceretur, eam quæ sibi Verbum in utero copularit: sed hoc
 catholica mentes, auresque non tolerant. Et infra subdit,
 hunc errorem damnatum esse in Origenes, & infra
 loquens de Christo, ait: Non alterius tamen nature e-
 rat eius caro, quam nostra, nec alio illi, quam ceteris homi-
 nibus, anima est inspirata principio. Idem bene confir-
 mat Damasc. lib. 4. de fide, c. 6. Ratio vero est, quam
 supra in litera D. Thom. explicuimus, quia anima
 cum sit forma corporis, natura sua postulat, vt in i-
 pso corpore, & informādo illud incipiat: anima ve-
 ro Chri-

ro Christi fuit vera anima, & eiusdem rationis cum alijs animab? humanis, ergo natura sua postulabat hunc modum inceptionis. Afferere autem ex speciali privilegio, & præter naturam fuisse antea creatam, quam corpori vnitam: & sine fundamento dicitur, quia nulla est autoritas, aut probabilis ratio ad hoc asserendum, & hæreticum est, quia repugnat communi sensui, traditioni, & definitioni Ecclesiæ, & modo loquendi Scripturæ, quæ eodem modo dicit, incepisse Christum ut hominem in utero, & ex utero Virginis, sicut alios homines.

Dico secundò, animam non prius tempore fuisse vnitam corpori, quam Verbo, neque è conuerso: atque adeò neque prius tempore extitisse, quam fuerit vnita Verbo. Est hæc conclusio aque certa ac præcedens, eisdem enim testimonijs, & definitionibus probatur, & euidenter sequitur ex illa, suppositis quæ dicta sunt sectione præcedenti: quia ibi ostensum est, partes humanitatis non prius fuisse inter se vnitas, quam tota humanitas fuerit vnita Verbo. Vnde fit, neque prius fuisse animam vnitam corpori, quam Verbo, quia non potuit humanitas vniri Verbo, quin eisdem vniretur anima. Rursus anima non prius tempore habuit existentiam, quam fuerit vnita, corpori, & composuerit humanitatem existentem, ergo nec prius habuit existentiam quàm vnionem ad Verbum. Ac denique neque prius habere potuit vnionem ad Verbum, quam ad corpus, cum sine existentia non potuerit habere vnionem ad Verbum, & nõ habuerit existentiam ante vnionem ad corpus. Hæc ergo tria simul tempore facta sunt, creatio seu existentia animæ, assumptio & coniunctio cum corpore.

SECTIO III.

Verum caro Christi prius fuerit concepta, quam assumpta, vel an prius fuerit assumpta, quam animæ vnita.

P Ræter hæreticos, qui posuerunt, carnem Christi prius fuisse conceptam, quam assumptam, quos sectione prima confutauimus: alij contraria via errarunt, asserentes illam carnem prius tempore fuisse assumptam, quam animæ vnitam. Quem errorem in antiquis hæreticis non inuenio, nisi fortasse illis tribuatur, qui animam rationalem Christo negarunt. Solum inuenio referri Caluinum hunc errorem asseruisse, ex Canisio libro tertio de Beata Maria, capite vicesimo secundo, vbi in his, quæ ex Ambrosio contra Caluinum obijcit, significat, eum ita sensisse: in verbis autem, quibus eius refert errorem, potius significat, eum docuisse carnem Christi aliquando fuisse cõceptam in utero Virginis seiunctam à Verbo. Vnde & Prætol. & alij recentiores, qui Caluini hæreses referunt, hanc præmittunt: cuius erroris nullum inuenio fundamentum.

Dico autem primò, Caro Christi, seu corpus Christi humanum non prius fuit conceptum, quam assumptum, nec prius assumptum, quam animæ vnitum. Loquor formaliter de carne, seu corpore humano, quia materia illa ex qua fuit formatum Christi corpus, sine dubio prius extitit in rerum natura, quam fuerit vnita Verbo, vel animæ Christi, ut per se constat: quia prius fuit vnita hypostasi Virginis, sub forma sanguinis eius. Conclusio ergo sic exposta est de fide definita, in V. Synod. apud Nicephor. suprâ, & expressè VI. Synod. Act. 11. in epistol. Sophronij, quæ in Act. 13. approbatur, & in Concil. Ephesi. can. 13. quibus locis dicitur, illam carnem simul fuisse carnem, & carnem Verbi, & Verbum non assumpsisse carnem, nisi animatam anima rationali. Et idem habetur in edicto fidei Iustiniani Imperatoris, & in Leone Papa dicta epist. 11. Opti-

A mè Damascenus libro tertio, capite 2. inquit: *Neque enim Deus Verbum præexistens seorsum carni vnitus est. Et infra. Carnem animam rationalem, atque intellectualem animatam condidit, & eius hypostasis factum est: ac proinde simul ut caro extitit, simul quoque Dei Verbi caro extitit, simul caro animata rationis atque intelligentie participans.* Idem Augustinus epistola tertia, Ambrosius de incarnatione. capite sexto & septimo. Theodoretus Dialog. 2. Ac denique optimè Fulgent. libro de incarnatione, capite tertio circa finem, Ipsa, inquit, accipio carnis, fuit conceptio virginalis: Et infra, *Nec caro sine Verbi Dei vnitione potuit aliquatenus, nullius viri coitu seminata, in intimo vulua virginalis innasce.* Non est igitur aliud quod interuallum temporis æstimandum inter conceptum carnis initium, & concipiendam maiestatis aduentum. Et libro de fide ad Petrum, capite 18. Firmissime tene & nullatenus dubites, &c.

Ratio verò est, quia carnis conceptio nihil aliud est, quam eius formatio, per quam fuit suis organis, & membris conformata, & disposita, ut apta esset ad animam rationalem suscipiendam: hæc autem caro non prius tempore existit perfectè, & vltimò disposita, quam vnitur animæ rationali: hoc enim naturale est tali corpori, & ita fit in conceptione cuiusunque hominis, quod vltima dispositio non antecedit tempore introductionem formæ, ergo ita factum est in Christo. Nam sine causa fingeretur aliqua præternaturalis mora seu temporis distantia inter perfectam conceptionem carnis, & introductionem animæ. Rursus illa caro non fuit prius imperfectè ut ita dicam concepta, quam fuerit perfectè formata, & disposita, ut nunc suppono ex dicendis infra quæstione tricesima tertia, ergo simpliciter, & absolute, nullo modo nec perfectè, nec imperfectè fuit prius concepta, quam vnita animæ: ergo nec potuit prius esse assumpta, quam animæ vnita, cum non potuerit prius esse assumpta, quam concepta. Neque è contrario potuit prius esse concepta, quam assumpta, cum non prius fuerit animata quam assumpta, & simul fuerit cõcepta & animata. Quin potius etiam si quis fingeret, illam carnem prius fuisse imperfectè conceptam, seu dispositam, quam fuerit perfectè disposita & animata, nullo modo deberet asserere, fuisse vnitam Verbo illo priori tempore, in quo imperfectè disponebatur, & nondum erat animata: quia nondum componebat humanitatem, neque erat corpus vere ac perfectè humanum, Verbum autem non prius tempore vnitum est alicui naturæ, quam humanitati. Quamquam illud suppositum falsum sit, ut dixi.

Dico secundò, Verbum assumendo corpus, simul tempore assumpsit omnes partes integrales corporis humani formales, non materiales. Quam partium distinctionem suppono ex Arist. libro 1. de generatione capite quinto, & ex illa facile declaratur tota conclusio: nam Verbum simul assumpsit totum corpus perfectum, & organicum, constans ex omnibus membris, seu partibus organicis, ergo has omnes partes simul assumpsit. Quod intelligendum est modo accommodato humanæ naturæ, id est, de partibus illis, quas homo requirit, prout est in statu suæ conceptionis perfectæ: sunt enim quædam partes, quæ postea acquiruntur, ut verbi gratia dentes, &c. quas habere in principio conceptionis esset monstruosum, & præternaturale, & has non assumpsit Verbum, sed postea, tempore accommodato. Et similiter non assumpsit principio partes organicas in perfecta quantitate, sed successu temporis acquisiuit, & assumpsit partes materiales, vsque ad quantitatem perfectam: & hoc modo non assumpsit simul om-

nes materiales partes.